

Niektorí starší jaskynní ľudia boli od začiatku úplne proti. „Je to neprirodzené,“ šomrali. „A vôbec, kde sa to potom skončí?“

No mladší jaskynní ľudia hovorili: „To je pokrok, starý otec. Podaj nám ďalšie poleno.“

Volalo sa to „oheň“ a do jaskyne to priniesol vynálezca Og, ktorý vyhlásil, že to našiel, keď to požíralo strom. Povedal, že to treba držať v malej klietke z kameňov. A dodal, že človeku je pri tom „teplé“, čo je opak toho, ako sa človek cíti, keď v noci do jaskyne kvapká dážď.

Náčelníka Hala to trochu zmiatlo a znepokojilo.

„Si si istý, že tentoraz sa nič nepokazí?“ spýtal sa. „Stačilo mi, keď ma zasiahla tá tvoja vrhacia palica.“

„Oštep,“ opravil ho Og. „To bola, prosím pekne, konštrukčná chyba. Toto sa nemá ako pokaziť. Keď to nekrmíš drevom, tak to skape.“

„Pozoruhodné,“ poznamenal Hal.

V ten večer si jaskynní ľudia posadali okolo nového ohňa a jedli studeného mamuta, zatiaľ čo vonku v tme sa motali a kýchali obrovské stvorenia. Og dlho vykladal o úžasných možnostiach svojho vynálezu. Hal iba prežúval mamuta a pozoroval plamene.

Uhryzol ho oheň.

„Au!“

„Nemal by si sa ho dotýkať,“ upozornil ho trochu neskoro Og. „Hryzie.“

„Idem si ľahnúť,“ vyhlásil podráždene Hal, odšuchtal sa preč a cmúľal si pri tom prst.

Jednu ženu poverili, aby sa starala o oheň a krmila ho, kým budú muži na love. Onedlho sa z toho stala súčasť jaskynného spôsobu života.

Až jedného dňa Og nechtiac pustil do ohňa kus diviaka a vynášiel kuchárske umenie. Kuchárske umenie! Proti tomu nemohol nič namietat ani Hal! Napríklad taký mamut sa dal pripraviť na dvadsaťsedem spôsobov.

Robievali omelety z vajíčok vtáka doda s haďou omáčkou. Kusiská pečeného diviaka s medovou omáčkou. A, samozrejme, muchotrávkové koláče a smrťiacu polievku z ľuľkovca zlomocného, čo bola dosť smola.

„Keď sa rúbe les, lietajú triesky,“ vyhlásil veselo Og. „Všetci robíme chyby.“

Odvtedy sa úplne odtrhol z reťaze. Pokreslil uhlíkom steny jaskyne a vymyslel umenie. Podarilo sa mu skrotiť vĺča a vynášiel psa. Vážne problémy však prišli až neskôr.

Og vynášiel... presnejšie, náhodou nechal v miske s vodou hrozno, a kým si naň spomenul, vykvasilo. Víno chutilo vynikajúco. A keď sa všetci vrátili z lovu, aj ho všetci ochutnali.

Všetci okrem Hala. Ten ešte na pláňach naháňal mimoriadne rýchlu žirafu.

Zastal, až keď zacítil dym. Kúdolil sa z jaskyne.

„!“ pomyslel si. „Oheň ušiel!“

Hal pustil žirafu a rozbehol sa. Tráva a stromy okolo jaskyne blčali a Hal stonal a nadával, keď sa rútil cez horúci popol. Kmeň v jaskyni medzitým pokojne vyspával účinky Ogovho najnovšieho vynálezu.

„Zobudte sa!“ skríkol Hal. „Nechali ste ujsť oheň!“

A oheň rýchlo rástol. Obrovské plamene s praskotom rýchlo hltali trávnatú plochu. Zvieratá utekali. Vtáky s krákaním vyletovali z dymu.

Hal zaviedol kmeň, napoly oslepený dymom a dusiaci sa horúcim vzduchom, k rieke. Políhali si medzi trstinu na brehu a rozplakali sa.

Keď sa Hal obrátil k nešťastnému Ogovi, bol biely od zúrivosti.

„Tak moment,“ zavrčal. „To by stačilo. Už to nemienim ďalej znášať. Mám toho po krk. Všetko, čo kedy vymyslíš, nám robí len a len problémy. Som trpezlivý opočlovek, ale tentoraz to už zašlo príďaleko. Prac sa z kmeňa.“

Og sa odkradol do trstinovej húštiny, ani sa neobzrel.

„Je to múdre?“ spýtal sa Ug, jeden z najstarších opoľudí. „Sám zahynie.“

Hal si odfrkol.

„A čo si počneme my? Kvôli nemu nezostala na okolí žiadna zver. Vyzerá to tak, že oheň sa zatiaľ nerozšíril po prúde. Zdvihnite zadky. Ak si nešvihneme, zahynieme od hladu.“

Celý nasledujúci deň sa trmácali bahnom. Kde-tu ešte stále horel oheň a kde nebol oheň, tam bol len sivý a horúci popol.

Večer pršalo. Kmeň nepokojne spal v konároch oškvrknutého stromu, zatiaľ čo pod konármi číhali šablozubé tigre.

Pršalo aj celý nasledujúci deň. Kmeň väčšinu z neho strávil zhrčený v malej skalnej dutine.

Po čase sa niekto ozval: „Oheň bol teplý.“

A niekto ďalší dodal: „Uvarená zebra bola z jedna z najlepších vecí, aké sa mi kedy prihodili.“

Keď sa slnko skotúľalo do hromady čiernych oblakov, dokonca aj Ug clivo poznamenal: „On vlastne, jedno s druhým, nebol taký zlý.“

Hal sa striasol. „Ten? Keby mohol, pravdepodobne by podpálil celý svet,“ zamrmlal.

V diaľke zavyl vlk. Ďalší mu odpovedal. Bol oveľa bližšie.

Hal odrazu uvidel, ako sa okolo skalnej dutiny zakráda akási čierna silueta, a zježili sa mu chlpy.

„Ženy a deti do stredu!“ zvolal a načíahal sa za kameňom.

Vlky sa približovali. Opoľudia ich bili palicami a hádzali do nich kamene, ale po požiari bola svorka od hladu zúfalá. A zdalo sa, že aj čoraz početnejšia.

Potom z ničoho nič do dutiny skočil Og s horiacim konárom v ruke. Vrhol ho na vlky a začal niečo robiť so zvláštne tvarovaným kusom dreva. Bol to luk. Na kňučiacu svorku sa zniesol dážd' šípov.

Og nepovedal ani slovo. Keď sa odpratal aj posledný vlk, jednoducho kývol na kmeň, aby ho všetci nasledovali, a zaviedol ich na čistinku, kde sa na ohni pieklo niekoľko zebier. Pod stromami postavil z konárov a papradia akúsi zvláštnu jaskyňu. Vyzerala teplo a útulne.

Hal nemohol neprijať Oga naspäť do kmeňa. Väčšina opoľudí sa už totiž pustila do kúskov zebry.